

er jo en bekjendt Sag, at vi i mange Aar her i Landet have haft et Overskud af 8 Millioner Kr. eller snarere maaste af 9 Millioner, og at det i en lang Aarrække har været stigende. Derfor mener jeg, at Tilstanden er saadan — og jeg tror, at dette Thing ved sine Forhandlinger har lagt klart for Dagen, at det er af samme Mening — at der kan være al Anledning til en Nedsættelse af Afgifterne paa forskjellige Punkter, med andre Ord, at Staten ikke behøver at opkræve saa store Skatter, som den nu tager af Befolkningen. Dersom Finantsministeren ikke vilde afholde andre Udgifter end dem, han kunde afholde med den lovgivende Forsamlings Samtykke, frygter jeg ingenlunde for, at Statskassens Tilstand skal blive saadan, at de ordinære Indtægter ikke skulde blive tilstrækkelige, i alt Fald for en længere Aarrække, men jeg tror, at Ulykken er den, at den høitærede Finantsminister i det Hele taget afholder forskjellige Udgifter, som dette Thing ikke kan billige, og som det anser for uberettigede. Der er f. Ex nævnt Gendarmerne som Noget, der sætter mest ondt Blod i Befolkningen, havde jeg nær sagt, men man kan heller ikke vægre sig for den Tanke, at det, der ligger i Baggrunden af Ministeriets Sjæl, som Grund til Modstanden mod Nedsættelsen i Skatterne, er Tanken om disse uhyggelige Fæstninger. Hvis Regjeringen loyalt vilde tage Hensyn til dette Things udtalte Mening, at det er en reel Modstander af Befæstninger om Kjøbenhavn, og disse derfor bleve opgivne, hvorved der jo fremkom Besparelser paa de militære Udgifter, vilde man ogsaa være fuldkommen klar over, at Staten kunde opgive forskellige Skatter, og at derfor Opgivelsen af denne lille Skat ikke er Noget, der burde møde Modstand. Det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) sagde, at det var et skjæbnesvangert Skridt at opgive en saadan Skat. Det tror jeg ikke, han er berettiget til at sige. Jeg vil med Hensyn til Forslagets Realitet sige, at det maaste kan være et Spørgsmaal, om det er den heldigste Skat, som det ærede Medlem har valgt at foreslaa ophævet. Jeg kunde for mit Vedkommende gjerne have foretrukket, om han havde valgt en anden Lettelse, nemlig Stempelafgiften, der mere vilde komme den almindelige Befolkning til Gode, medens denne

Skat kun svares i enkelte forekommende Tilfælde, men i alt Fald besidder det Forslag, som han har fremsat, det Fortrin, at det er noget Specielt og Kort, som kan rives ud af hele det øvrige Stattevesen uden mindstlempe efter min Anskuelse. Jeg vil derfor med Hensyn til dette Lovforslag sige, at jeg vil stemme for det, og jeg foreslaar det ærede Things Medlemmer at gjøre det Samme og haaber, at den høitærede Regjering dog ikke vil holde saa stærkt paa at vedligeholde de store Kassebeholdninger i Finantsklassen, at et saadant lille Forslag ikke skal kunne gennemføres.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, som nu satte sig, mente, at der var særlig Grund til at ophæve denne Skat, idet den efter hans Formening havde Karakteren af en Krigsskat. Men i saa Tilfælde maa det ærede Medlem dog nødvendigvis tage den øvrige Del af Skatten efter samme Forordning med, og det er hele Arbejdsafgiften; den hviler paa den samme Forordning. Jeg tvivler om, at det ærede Medlem vil tage den med. Naar en Stat er i det heldige Tilfælde at have Overskud af Indtægter og Udgifter, da kan det dog ikke derfor absolut siges, at det er det ene Rigtige at skrive til Skattenedsættelser, og det ærede Medlem tog ogsaa feil, naar han angav, at det er det, man andre Steder altid gjør. Dette Overskud kan jo f. Ex. faae en meget nyttig Anvendelse ved Afbetaling af Gjæld; det har det faaet hos os og i meget stort Maal i den gode Tid. Et saadant Overskud kan jo ogsaa faae Anvendelse til nyttige Udgifter, som man ellers ikke vilde tillade sig. Overskuddet har fundet megen Anvendelse i den Retning, men ganske vist ikke saa megen, som jeg kunde have ønsket. Jeg skal her bl. A. pege hen paa de store Sernbaneanlæg, der er gjorte her i Landet for Overskuddet. Men endelig kan man selvfølgelig ogsaa benytte, disponere over Overskuddet paa den Maade, at man nedsætter Skatterne. Jeg har aldrig erklæret mig for nogen principiel Modstander af at gaa den sidste Vej, og jeg har allerede gjentagne Gange anført, at nogle Skridt i den Retning har jeg været med til at foreslaa og delvis ogsaa at gennemføre: men hvad jeg altid skal være en principiel Modstander